338-

GREMI DE GARATGES

Núm: 1-2022-0550844-1
Data registre: 19/12/2022 10:26:36
ENTRADA
Unitat: RG - REGISTRE GENERAL

Ajuntament de Barcelona

15.12.22 Correos 08 SUC. 1 BARCELONA

EXCMA. SRA.

[redacted] en possessió del Document Nacional d'Identitat núm. [redacted] S, qui actua en la seva condició de President del **GREMI DE GARATGES DE BARCELONA**, amb domicili a la Rambla Catalunya núm. 41, 1r, de 08007-Barcelona, mitjançant aquest escrit us,

C.I.F. G-08499006

EXPOSA

I.- Que a instàncies de la Regidora de Comerç, Mercats, Règim Interior i Hisenda, es va elevar al Plenari del Consell Municipal l'acord d'aprovació provisional de la modificació pel proper exercici 2.023 de distintes Ordenances Fiscals, i entre elles la de l'Impost sobre Bens Immobles núm. 1.1.

II.- Que l'article 7è de l'ordenança fiscal reguladora de l'IBI, en el seu apartat 2, continua regulant el tipus de gravamen específic incrementat de l'1%, preveient que s'apliqui als bens immobles urbans que, exclosos els d'ús residencial, tinguin assignats els usos establerts a la normativa cadastral per a la valoració de les construccions, relacionats a l'annex d'aquesta ordenança i que s'aplicarà com a màxim, sobre el 10% d'aquells els Béns Immobles Urbans que per cada ús tenen assignat un major valor cadastral, segons valors que s'indiquen a l'annex d'aquesta ordenança. En l'annex s'indica el llindar de valor per cada ús, a partir del qual serà d'aplicació el tipus específic.

Rambla de Catalunya, 41. 1º Tel 93 488 31 97 - 93 488 04 11 - Fax 93 487 78 44 - 08007 Barcelona - Email: gremio@gremiodegarages.net

I els valors que es recullen en l'annex a partir dels quals s'aplicarà el tipus específic, i que es proposen són els següents,

	Ús	Valor Cadastral
A	**Aparcament**	**Des de 15.999,37 €**
C	Comerç	Des de 314.572,95 €
E	Ensenyament i Cultura	Des de 5.345.103,09 €
G	Turisme i Hostaleria	Des de 5.285.394,10 €
I	Indústria	Des de 699.527,88 €
K	Esportiu	Des de 4.347.259,14 €
O	Oficines	Des de 661.900,70 €
P	Administracions Públiques	Des de 9.234.878,24 €
R	Religiós	Des de 4.070.277,20 €
T	Espectacles	Des de 4.381.188.36 €
Y	Sanitat	Des de 3.790.097,08 €

Signifiquem que es manté aquest llindar tan baix de valor cadastral de 15.999,37 €, mentre que els dels immobles urbans d'altres usos, han continuat a l'alça, i no deixa de ser significatiu que es mantingui i no es modifiquin aquestes diferències de llindars de valors que com diem és de només 15.999,37 € pels immobles d'us d'aparcament, i en canvi és de 314.572,95 € pels immobles amb ús de comerç, de 699.527,88 € amb ús d'indústria, i d'5.285.394,10 € pels immobles amb ús de turisme i hostaleria.

III.- I que dins del termini en que es troben sotmeses a informació pública les distintes Ordenances Fiscals, i com sigui que es continua sense modificar el criteri de selecció i determinació dels immobles de naturalesa urbana amb ús d'aparcament, als quals s'aplica el tipus incrementat de l'IBI-Urbana, a pesar de resultar manifestament discriminatori i injust, passa a formular les següents,

ALLEGACIONS

PRIMERA.- Abans de tot convé deixar constància de la tramitació en aquests moments del recurs de cassació interposat per l'Ajuntament de Madrid contra la sentència de la

Sala Contenciosa-Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que haurà de resoldre definitivament la qüestió relacionada amb la possibilitat de crear un nou us com és el de garatge-aparcament als efectes d'aplicar el tipus incrementat, i en aquest sentit per Interlocutòria de 2 de febrer de 2.022 (ECLI:ES:TS:2022:1031A), es va admetre aquest recurs de cassació que haurà de resoldre definitivament aquesta qüestió.

Senyalada de document número UN, s'acompanya còpia d'aquesta interlocutòria del Tribunal Suprem.

No obstant, segons la doctrina establerta a la sentència núm. 931/19, de 5 de juny de 2.019, de la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, dictada en el recurs de apel·lació núm. 20/19, i també a la sentència núm. 417/2021, de 26 de juliol de 2.021, de la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, dictada en el recurs d'apel·lació núm. 130/2021, no resulta legalment possible crear una subcategoria dins un mateix ús cadastral, de forma que es col·loqui al mateix nivell que la resta d'usos principals, amb l'efecte d'incrementar el nombre d'immobles als quals se'ls hi pot aplicar el tipus incrementat, augmentant la càrrega fiscal, sense que el Reial Decret 1020/1993, de 25 de juny, pel qual s'aprovaren les Normes Tècniques de Valoració i el Quadre Marc de Valors del Sòl i de les Construccions per determinar el valor cadastral dels Bens Immobles de Naturalesa Urbana, contempli l'ús de magatzem-estacionament com un tipus diferenciat de l'industrial, raó per la qual l'Ordenança municipal al crear com a ús independent el d'aparcament que és una subcategoria, actua al marge de les previsions de la Llei d'Hisendes Locals, amb una duplicitat d'immobles afectats per l'increment de la carrega fiscal.

Con hem dit, aquesta qüestió haurà de quedar definitivament resolta a través de la sentència que es dicti en el recurs de cassació núm. 2265/2021, interposat per l'Ajuntament de Madrid contra la sentència de la Secció Novena de la Sala Contenciosa-Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, de 28 de desembre de 2.020, i que ha estat admès per la Interlocutòria de 2 de febrer de 2.022 (ECLI:ES:2022:1031A), sentència que haurà de determinar si als garatges-aparcaments els hi és aplicable separadament el tipus de gravamen incrementat de l'Impost sobre

Bens Immobles, a la vista de l'article 72.4 i la Disposició Transitòria 15a del Reial Decret Legislatiu 2/2004 de 5 de març, pel qual s'aprova el Text Refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals, i la Norma 20 de l'annex al Reial Decret 1020/1993, de 25 de juny.

Des de sempre el Gremi de Garatges de Barcelona, ha vingut mantenint que l'article 72 de la Llei reguladora de les Hisendes Locals, a l'establir la possibilitat que els Ajuntaments apliquin tipus diferenciats en funció dels usos establerts a la normativa cadastral, preveu en el seu apartat 4 que això serà per a un màxim del 10% dels béns immobles urbans del municipi que per a cada ús tinguin atribuït un major valor cadastral, el que comporta que els Ajuntaments, i en concret, en el nostre cas el de la ciutat de Barcelona, hagi de justificar i demostrar que efectivament ha fet un ús correcte d'aquesta facultat discrecional respecte d'aquest 10% d'immobles urbans d'un determinat ús amb major valor cadastral, el que en el nostre cas no succeeix, doncs en concret s'aplica el tipus diferenciat a un subgrup dels béns immobles de major valor cadastral, com és el destinat a l'ús industrial d'aparcament, que son només una part dels immobles que tenen atribuït l'ús industrial, quan la llei autoritza aplicar aquest 10% en relació amb la totalitat dels béns immobles de major valor cadastral de cadascun dels usos cadastrals, i per tant de tots els que tenen assignat l'ús industrial. La Llei engloba tots aquests immobles en un mateix ús, en aquest cas l'industrial, entre els quals també s'hi troba inclós aquell subgrup de garatges/aparcaments, però no com un ús únic, separat i independent, doncs això provoca que encara que no arribin al 10% es considerin com de major valor cadastral uns béns immobles que si es possen en relació amb tots els d'ús industrial, el més segur és que quedin fora del percentatge esmentat, i dins del 90% restant, i endemés hi hauria un únic llindar que mai podria ser tan baix con el que figura a l'annex de l'ordenança fiscal de 15.999,37 €.

El que succeeix és que la norma que suposadament hauria de donar cobertura i emparar l'actuació municipal, en realitat no autoritza a l'Ajuntament a aprovar una Ordenança que infringeix aquell precepte, transgredint-lo, i convertint-se l'Administració municipal en legislador al crear supòsits no contemplats a la norma.

L'exercici incorrecte de la potestat discrecional ex-article 72.4 de la Llei reguladora de les Hisendes Locals salta a la vista, i en aquest sentit convé reproduir el tenor literal del precepte esmentat, quan estableix:

> **4.** Dentro de los límites resultantes de lo dispuesto en los apartados anteriores, los ayuntamientos podrán establecer, para los bienes inmuebles urbanos, excluidos los de uso residencial, tipos diferenciados **atendiendo a los usos establecidos en la normativa catastral para la valoración de las construcciones.** Cuando los inmuebles tengan atribuidos varios usos se aplicará el tipo correspondiente al uso de la edificación o dependencia principal.
>
> Dichos tipos sólo podrán aplicarse, como máximo, al 10 por ciento de los bienes inmuebles urbanos del término municipal que, para cada uso, tenga mayor valor catastral, a cuyo efecto la ordenanza fiscal del impuesto señalará el correspondiente umbral de valor para todos o cada uno de los usos, a partir del cual serán de aplicación los tipos incrementados.

Dins del marc d'aparença constitucional i exercici legítim de les potestats d'aprovació de l'Ordenança, a l'entendre del Gremi aquí compareixent, s'està produint una vulneració dels límits legals, ja que es fa una aplicació desviada de la norma, superant el marge de discrecionalitat reconeguda i atribuïda directament pel precepte legal transcrit.

En resum,

A) Impossibilitat de crear "ex novo" usos no previstos a la normativa cadastral.

En la materialització de la facultat ex art. 72.4 LRHL, s'està creant "ex novo" un nou ús (aparcament), diferenciat dels 10 usos que preveu la normativa cadastral. Aquests USOS són els previstos en el quadre de coeficients del Reial Decret 1020/1993, que es materialitzen en els següents: **1) residencial; 2) industrial; 3) oficines; 4) comercial; 5) esports; 6) espectacles; 7) lleure i hostaleria; 8) sanitat i beneficència; 9) culturals i religiosos; 10) edificis singulars**.

La norma tampoc no remet a una infinitat d'usos, sinó que cal entendre que estem davant d'un veritable llistat de numerus clausus, ja que dins de la potestat tributària sempre entren en joc els principis de legalitat més estrictes -ex art. 31 CE, i doctrina constitucional dimanant de l'esmentat precepte-. De fet, aquí no s'està qüestionant la constitucionalitat de la potestat tributària de fixar tipus específics

incrementats exart. 72.4 LRHL, sinó l'actuació desviada emparada en aquesta norma, quan es creen nous usos diferents dels que la llei expressament determina.

De manera gràfica i més que il·lustrativa, si la norma cadastral preveu 10 usos (diferents entre si), l'Ordenança fiscal en preveu 11.

Seguint amb això, segons paraules de la prestigiosa Doctora en Dret Financer i Tributari de la Facultat de Dret de la Universitat de València, la senyora Purificación Peris García, en "La irrupción de los principios rectores de política económica y social en la Hacienda local española y su relación con los principios de autonomía y suficiencia local" (dins de l'estudi emmarcat en el projecte de recerca del qual l'autora forma part com a membre investigador, cofinançat per la Generalitat Valenciana, ref. GV 05/248):

> *"En tanto no se desarrolle la normativa catastral la diferenciación de tipos de gravamen se realizará atendiendo a los usos establecidos en el cuadro de coeficientes del valor de las construcciones que se recoge en la norma 20 del anexo del Real Decreto 1020/1993, de 25 de junio, por el que se aprueban las normas técnicas de valoración y el cuadro marco de valores del suelo y las construcciones. Con base en la norma citada la clasificación de los bienes inmuebles urbanos en función de los usos que sería la siguiente:*
>
> - *Uso industrial.*
> - *Uso para oficinas.*
> - *Uso comercial.*
> - *Uso deportivo.*
> - *Uso para espectáculos.*
> - *Uso de ocio y hostelería.*
> - *Usos sanitarios y de beneficencia.*
> - *Uso cultural y religioso.*
> - *Bienes singulares.*
>
> *De una lectura de los usos se puede observar cómo subyace una capacidad económica potencial y diferente en cada caso, al igual que se pueden distinguir grupos en los cuales prima la finalidad privada frente a otros usos que tienen una vertiente pública o de interés general lo que puede justificar los distintos tipos impositivos y la existencia de tipos incrementados para todos los grupos o solamente para algunos de ellos."*

De fet, reafirmant aquesta postura es situa la Sala Contenciosa-Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, a la seva sentència número 931/19, de 5 de juny de 2.019, dictada en el recurs d'apel·lació número 20/2019, referida a la nostra demanda.

I també en aquesta mateixa línia s'ha pronunciat posteriorment la Secció Novena de la Sala Contenciosa-Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, de 28 de desembre de 2.020 que va declarar la nul·litat de l'article 8.3 de l'Ordenança Fiscal Reguladora del Impost sobre Bens Immobles de l'Ajuntament de Madrid, i en aquest sentit fa en el fonament de dret sisè el següent raonament:

> *"Es cierto que dentro del uso 2. Industrial del Real Decreto 1020/1993, de 25 de junio, por el que se aprueban las normas técnicas de valoración y el cuadro marco de valores del suelo y de las construcciones para determinar el valor catastral de los bienes inmuebles de naturaleza urbana, y su norma 20 que contiene el cuadro de coeficientes del valor de las construcciones, se incluyen las "Naves de Fabricación y Almacenamiento", pero no como un tipo diferenciado del industrial, de manera que crear un uso independiente con un "subuso" provoca el desdoblamiento de la tributación y con ello la Administración duplica el número de inmuebles afectados por el incremento de carga fiscal. La Ordenanza, si convierte una subcategoría en un uso "almacén-establecimiento" colocándolo al mismo nivel que el resto de usos principales, está aumentando el número de inmuebles en los que se puede hacer aplicación del tipo incrementado, aumentando la carga fiscal prevista en el art. 74.2 TRLHL que solo se refiere al 10% de los inmuebles de cada uso. Por lo tanto, se estima la impugnación indirecta y en consecuencia, se acuerda la nulidad del artículo 8.3 de la Ordenanza Municipal Reguladora del IBI de Madrid, aprobada en su origen por Acuerdo de 28 de marzo de 2001 con sus posteriores modificaciones, pero únicamente en cuanto dispone como uso susceptible de aplicar el tipo diferenciado el uso "almacén-estacionamiento" y ello por no ajustarse a los criterios y parámetros establecidos por el artículo 72.4 del TRLHL"*

Així, crear nous usos apartats dels títols habilitants legals suposa necessàriament transgredir la facultat discrecional de l'Ajuntament de gravar amb el tipus específic incrementat als béns immobles que tinguin més valor cadastral, atenent el tipus d'ús que tinguin, segons els usos previstos a la normativa cadastral.

B) (Co)Existència de l'ús industrial, igualment previst a l'ordenança fiscal.

En segon lloc, cal retreure que en el quadre a què fèiem referència i que recull els distints usos cadastrals, es fa una classificació de modalitats i classes, dins de les

diferents (deu) tipologies d'ÚS. Amb això, es fa palés que una cosa són els usos (que és el que realment revela la capacitat econòmica: per exemple, no és el mateix un immoble residencial, que un destinat a l'oci i l'hostaleria) i l'altra són les classes i /o modalitats.

Així, dins de l'ús "Industrial" (el segon de la llista), trobem diferents classes i modalitats, dins les quals es troben els garatges i els aparcaments, que a més no són el mateix, sense perjudici que en la denominació d'aparcament en el llenguatge corrent s'utilitzi també l'expressió garatge, però en aquestes s'hi inclouen també els tallers de reparació per exemple, que no són agremiats.

Però només atenent a raons d'estricta lògica, es comprova com l'Ajuntament de Barcelona ha aprovat una Ordenança Fiscal que, a banda de transgredir el mandat legal de l'article 72.4 LRHL, distingeix entre ús industrial i ús aparcament, i això resulta de vital importància, ja que l'ús indústria hi té un llindada 699.527,88 € força superior a la modalitat específica d'aparcament que queda fixat a la modalitat específica d'aparcament creada "ex novo" i que actualment està fiaxat en 15.999,37 €.

SEGONA.- Al marge de l'anterior al·legació sobre la potestat de crear "ex novo" a través de l'Ordenança, un nou ús cadastral per aplicar el tipus incrementat, fins i tot en el negat supòsit de què finalment el Tribunal Suprem desestimés el recurs de cassació que ha estat interposat per l'Ajuntament de Madrid, igualment la forma en que l'Ajuntament de Barcelona determina el nombre d'immobles urbans amb ús d'aparcament, per sotmetre'ls a l'aplicació del tipus incrementat, no resulta conforme a dret.

No obstant l'exercici d'aquesta facultat requereix però d'una obligada motivació i justificació del perquè es consideren de manera uniforme, sense cap mena de distinció els immobles de naturalesa urbana amb un ús d'aparcament, tant si aquest ús és industrial/comercial inherent a l'explotació econòmica de l'aparcament, com si és un ús d'aparcament particular o associat a un habitatge, i el perquè a l'hora de determinar el 10% s'inclouen en un mateix "sac" tots els immobles sense separació ni distinció de cap mena, amb el resultat manifestament injust que això provoca.

És més, partint de les prerrogatives i potestats discrecionals que es reconeixen a l'Ajuntament, i analitzant l'esmentat article 72.4, així com la disposició transitòria quinzena, del Text Refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals, i la pròpia doctrina del Tribunal Constitucional, salta a la vista que en el cas concret del col·lectiu que defensa el Gremi de Garatges aquí recurrent, la forma d'interpretar i aplicar el precepte per part de l'Ajuntament de Barcelona, provoca uns resultats contraris a la voluntat del legislador distorsionats i manifestament injustos per un concret grup de contribuents, com són els titulars d'aparcaments que s'exploten industrial/comercialment, qüestió aquesta que ja oficiosament va ser reconeguda en el seu dia pel propi Ajuntament, quan des de la Gerència de Presidència i Economia se'ns va adreçar una comunicació de data 5 d'abril de 2.019, a la que després de fer constar que es donava compliment al que determina l'article 72.4 del Reial Decret Legislatiu 2/2004, se'ns feia saber que s'agraïen les aportacions "que seran valorades de cara a futures modificacions de les ordenances fiscals", el que lamentablement no s'ha produït.

Amb la fórmula aplicada en quan a ús i valor cadastral identificats amb la lletra A) de l'annex de l'ordenança, resulta que tots els immobles urbans d'ús no residencial, destinats a l'activitat econòmica industrial/comercial d'aparcament, i no pas només el 10%, resten sotmesos a l'aplicació del tipus específic de l'1%, donat que per fer la selecció s'inclouen en un mateix fitxer de les bases de dades de l'Impost, a tots els immobles que disposen de places d'aparcament, sense distingir ni separar a tots els que estan associats o vinculats a immobles d'ús residencial. Això provoca que el límit de valor cadastral baixi significativament fins a només els 15.999,37 € de valor cadastral, el que com venim reiteradament exposant provoca que tots els aparcaments amb un ús no residencial, com són tots aquells en els què es realitza una explotació econòmica industrial o comercial, que tenen un valor cadastral superior als d'ús particular, doncs no és equiparable amb el d'una única plaça d'aparcament, es trobin tots ells dins del 10% de major valor cadastral, amb la qual cosa no es grava només el 10%, sinó el 100%, conseqüència d'aquest sistema de barrejar "pomes amb peres", i aquest resultat no és pas el què es correspon amb la voluntat del legislador, ni tampoc s'emmarca dins el què constitueix l'exercici raonable i no arbitrari de les facultats discrecionals. És més en l'annex de la ordenança, en el que hi figuren 11 categories d'usos, i el primer d'ells identificat en l'apartat lletra A) amb ús d'aparcament no sembla pas que coincideixi

amb l'ús de tots els immobles, concretament 366.084, que ha tingut en compte l'Ajuntament per calcular el 10%, doncs amb la categoria lletra A) hi figura el concepte "indus.serv".

La definició de les diferents classes de bens immobles es troba establerta als articles 6, 7 i 8 del Text Refós de la Llei del Cadastre Immobiliari, i per la distinció entre els diferents usos s'ha d'estar a la normativa cadastral, i en concret a la norma del Real Decret 1020/1993 segons extensament hem tingut ocasió d'exposar a l'anterior al·legació, i cas d'acceptar-se a efectes dialèctics la viabilitat de de tenir en compte l'ús d'aparcament com un ús separat i distint, no té sentit assimilar i incloure dins del mateix sac a aquells immobles amb un ús d'aparcament industrial o comercial que són oberts al públic en general, d'aquells amb un ús de traster o aparcament particular, a efectes de fixar un 10% dels immobles amb major valor cadastral tractant-los a tots homogèniament, i provocant una manifesta distorsió.

Només que es considerés els immobles urbans amb aquest destí d'explotació d'aparcament obert a l'ús del públic com a industrials (lletra I) o fins i tot comercials (lletra C), sense incloure'ls barrejats amb els aparcaments privats el llindar ja fora molt superior.

En realitat aquesta forma d'actuar per part de l'Ajuntament comporta una greu disfunció i un tracte discriminatori que fa que tots els titulars d'immobles de naturalesa urbana amb ús d'aparcament obert al públic, o sigui el 100%, quedin gravats pels tipus específic, el que provoca una clara violació del dret a la igualtat de l'article 14 de la Constitució doncs es produeixen diferències subjectives no basades en elements objectius, amb vulneració de l'article 31.1 de la pròpia Constitució, segons la interpretació feta a les sentències del Tribunal Constitucional 189/2005, de 7 de juliol i l'anterior 27/81 de 20 de juliol, quan senyalen que tots han de contribuir al manteniment de les despeses públiques d'acord amb la seva capacitat econòmica i amb un sistema tributari just inspirat en els principis d'igualtat i progresivitat.

Aquesta afirmació, en el cas concret del col·lectiu que representa el Gremi, fa encara més palesa l'arbitrarietat en l'exercici de la potestat tributària, i d'aquí que es faci encara més exigible el compliment del deure de motivació, en contra de la

interdicció de l'arbitrarietat dels poders públics que ve recollida a l'article 9 de la Constitució i que ha de presidir l'actuació dels mateixos, atès que precisament és aquesta obligada motivació la que ha de permetre constatar quan ens trobem davant d'un acte administratiu discrecional o arbitrari, i distingir la línia entre un i altre, i per això es precisa el coneixement del raonament o motiu pel qual l'Administració municipal ha decidit seguir un anòmal sistema o formula per assimilar els immobles urbans amb ús d'aparcament comercial/industrial als d'ús merament particular.

Posa de manifest aquest greuge discriminatori, el fet de què en grans ciutats amb les que es poden utilitzar termes de comparació similars, com fora el cas de Madrid, aquell llindar o topall de valor cadastral està establert, des de ja fa bastants exercicis en 1.200.000 euros, i en ciutats de menor població també capitals de província, com Sevilla, València, Bilbao, Palma, i Valladolid, tots són molt superiors doncs van des dels 54.000 € als 300.000 €.

Com diem, a l'Ordenança Fiscal de l'Ajuntament de Madrid, el límit pels immobles amb ús de magatzem-estacionament està fixat en 1.200.000 €, i el llindar de valor cadastral mínim és el que s'aplica als immobles d'us comercial que es fixa en 860.000 €.

TERCERA.- En paraules del Tribunal Suprem recollides entre d'altres a la sentència de la Secció Cinquena de la Sala Tercera d'1 d'octubre de 2.008, dictada en el recurs 86/2005 "*cuando se cuestiona en la vía administrativa previa la falta de claridad y justificación de las variables, magnitudes y valores y se ponen de manifiesto las lagunas de que adolece la propuesta, la Administración debe hacer un esfuerzo mayor en la resolución recurrida para que el destinatario de un acto administrativo conozca los criterios aplicados que constituyen los fundamentos de la decisión administrativa*".

El Gremi de Garatges reiteradament ha qüestionat el fet de què l'Ajuntament faci una interpretació correcta a l'hora de determinar els béns immobles amb ús d'aparcament a la ciutat de Barcelona, a efectes d'establir el 10% dels béns immobles urbans amb major valor cadastral, doncs a la vista del gran nombre d'immobles, 366.084 el passat exercici, sens dubte aquí hi han de figurar inclosos aparcaments

associats a l'ús d'habitatge que s'haurien d'excloure, atès que en altre cas es produeix un resultat injust que fa que tots els titulars d'immobles amb ús d'aparcament en el què es realitza una explotació econòmica, com són els garatges o aparcaments oberts al públic en general, al barrejar-se amb els aparcaments particulars o privats, resultin tots aquells gravats amb el tipus específic incrementat de l'1%, i no pas només el 10%.

El cert és però que, que a pesar de les queixes i al·legacions presentades en aquest sentit, l'Ajuntament ha vingut refusant entrar a analitzar si efectivament s'inclouen dins d'aquesta bossa d'immobles, en un nombre tant elevat de 366.084, tant els aparcaments associats a un ús d'habitatge o particular, com aquells en els què es desenvolupa una explotació econòmica oberta al públic.

Junt amb el deure de motivació i explicació, invoquem el dret a una bona administració, que comporta un plus a l'hora de justificar l'adopció d'un determinat acte o disposició administrativa, per tal de garantir el control de l'activitat pública, així com la interdicció de l'arbitrarietat, doncs en paraules de la sentència del Tribunal Suprem de 15 de juliol de 2.010, recurs 25/2018, ponent Juan Carlos Trillo Alonso "*el deber de buena administración, de un buen hacer administrativo en el ejercicio de la potestad reglamentaria, exige un especial cuidado a la hora de estudiar las consecuencias económicas que la implantación de la nueva normativa conlleva*", i que si bé transparència i dret a una bona administració tenen profundes relacions, el cert és que són dos conceptes distints, el segon més ampli que el primer, sent aquella en definitiva un dels instruments per aconseguir l'efectivitat d'aquest, com ensenya la sentència del Tribunal Suprem de 30 d'abril de 2.012, dictada en el recurs 1.869/2011, quan esmenta el dret a una bona administració com el dret d'última generació integrat per l'accés dels ciutadans als arxius i registres, vinculat a principis de transparència.

Pel Tribunal Suprem, el deure d'especial de cura en la gestió de l'interès públic que ha estat encomanat a l'Administració Tributària, exigeix que l'Administració actuï d'una forma objectiva, proporcionada i diligent, doncs és a l'Administració a qui correspon "*corregir la injusta situación cuando le es fácil obtener la información precisa para ello, mediante el examen de sus bases de datos o procurando llamar al procedimiento a los terceros afectados, salvo que se verifique la ausencia de repercusión...*", doncs "*la Administración no puede, con su pasividad, permitir que se consagren situaciones injustas*

contrarias a las finalidades buscadas por el ordenamiento jurídico, situaciones que pueden eliminarse o, al menos, mitigarse a través de una implicación administración más activa...a una buena Administración le es exigible que motive y esté en condiciones de justificar el ejercicio proporcionado y razonable de las potestades discrecionales que le concede el ordenamiento jurídico para ejercitar sus funciones".

QUARTA.- No resulta qüestionable que els articles 129 i 130 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del Procediment Administratiu Comú de les Administracions Públiques, imposen l'adaptació de la normativa als principis de bona regulació, sense que n'hi hagi prou amb una simple al·legació formal sinó que de manera certa i efectiva la norma ha de ser necessària, eficaç, proporcionada, accessible, eficient i proporcionar seguretat jurídica als seus destinataris.

Hagués estat necessari complimentar el tràmit d'avaluació normativa prèvia amb participació dels ciutadans d'acord amb l'article 133 de la dita Llei 39/2015, d'1 d'octubre, però en tot cas i com a mínim, l'apartat 5 de l'article 129 també exigeix que en aplicació del principi de transparència, les administracions públiques possibilitin l'accés senzill, universal i actualitzat a la normativa en vigor i els documents propis del seu procés d'elaboració, en els termes de l'article 7 de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, i aquí no s'ha possibilitar aquest accés, en un supòsit que es fa patent que la norma no es troba justificada en una raó d'interès general ni s'adapta als objectius perseguits pel legislador, ni és proporcionada, doncs té unes conseqüències enormement lesives des del punt de vista tributari per un determinat col·lectiu.

Fins i tot, hagués resultat obligat demanar un informe a la pròpia Gerència del Cadastre, que hagués estat útil per prevenir i aclarir aquesta distinció d'usos i valor cadastrals entre immobles amb ús d'aparcament obert al públic, i associats o vinculats a un ús residencial particular.

L'Impost sobre Béns Immobles grava la capacitat econòmica que es manifesta a través del valor cadastral dels béns immobles titularitat del subjecte passiu, i per calcular la quota s'aplica el tipus corresponent sobre la base imposable, que en el cas

concret del tipus específic és el d'aquell 10% d'immobles amb un major valor cadastral, però si resulta que en aquests immobles s'inclouen alguns que no són homogenis en quan al seu ús, es trenca i vulnera aquell principi de capacitat econòmica, que és el que aquí succeeix.

En el nostre cas el Cadastre és el què aprova les ponències de valors i assigna els usos, i l'Ajuntament és el qui els té en compte per la liquidació, per tant a l'hora de regular l'aplicació d'aquest tipus incrementat l'Ajuntament haurà de ser especialment curós, i mai es podrà emparar en una norma que no té rang legal i no resulta suficient per destriar les manifestacions de riquesa gravades, doncs sempre ha de prevaldre el principi de legalitat i la resta de principis tributaris aplicables.

És conegut que per l'exigència de l'Impost de Béns Immobles de Naturalesa Urbana, de conformitat amb l'article 102.3 de la Llei Genral Tributària, es requereix l'elaboració del corresponent padró i/o matricula de contribuents en el què s'han de recollir els elements de la deute tributari corresponent a cadas subjecte passiu, i hem d'entendre que l'Ajuntament disposa d'aquest padró en el què haurien d'estar recollits els usos i valors cadastrals de tots els immobles, i sinceralment no s'entèn aquesta manca de trasparència i obstaculització per accedir a unes dades que en definitiva són les què han de permetre revisar la legalitat de l'ordenança aprovada.

CINQUENA.- Considerem que l'Ajuntament té mecanismes al seu abast, dins precisament del marc de l'exercici de les seves prerrogatives i facultats discrecionals per corregir aquesta situació de desigualtat de tracte, que és manifesta i que no té fonament raonable ni és proporcionat en relació amb la finalitat perseguida.

La solució fora establir el llindar de valor cadastral en el 10% exclusivament dels immobles amb destí i ús d'aparcament industrial/comercial, no residencial, excloent tots els altres. En anteriors ocasions havíem deixat plantejades les opcions de vincular-los amb els immobles destinats a activitats donades d'alta en l'epígraf fiscal 751, 751.2 i 751.3, o la que hem esmentat de incloure'ls amb els immobles urbans amb ús d'indústria, o qualsevol altra solució que és l'Ajuntament titular de les facultats i

prerrogatives tributàries qui les ha de proposar, però alguna cosa cal fer per fer cessar aquesta situació de greuge discriminatori que any darrera any es ve repetint.

SISENA. No volem acabar aquest escrit sense recordar un cop més els importants esforços econòmics i de tot tipus que, el col·lectiu de garatges que representa aquest Gremi, esta realitzant per tal d'adaptar-se a la nova normativa en matèries de reducció de la contaminació ambiental afavorint la presència de vehicles elèctrics, amb convenis amb companyies subministradores, i considerables esforços en inversions i millores de les instal·lacions i superació de no menys importants dificultats, tot això adreçat a millorar la prestació del servei de guarda i custòdia de vehicles de tot tipus, disminuint la seva presència en superfície, i contribuint en definitiva a un espai públic de més qualitat per la menys presencia de vehicles estacionats i a una millor eficiència energètica i reducció de les emissions contaminants.

No obstant, la millor i més accessible disponibilitat d'aparcaments objecte d'aquests considerables esforços econòmics en inversions i reformes, també contribueix a potenciar i millorar el comerç, indústria, serveis i en definitiva tot el sector terciari de la nostra ciutat.

I és en el marc del desplegament de l'economia sostenible d'aquest sector que s'associen aquells esforços, els quals haurien d'anar acompanyats de decisives actuacions d'ajuda i foment des de les nostres Administracions, coherentment amb les potestats que tenen atribuïdes, i en aquest sentit s'ha de vetllar per fomentar i aconseguir de manera eficaç aquests objectius compatibles i beneficiosos per la col·lectivitat, donat que es tracta d'aparcaments pròxims a les activitats econòmiques que es desenvolupen en les àrees urbanes i permeten aquesta disponibilitat i accés tant necessari avui en dia per aquell sector.

No creiem es pugui qüestionar que els titulars dels aparcaments, quins interessos representa el Gremi aquí compareixent, han donat reiterades mostres de ser lleials i correctes contribuents, a pesar de la llarga situació de greuge discriminació que venen patint, i que caldria redreçar de forma justa, oi més si tenim en compte que els nostres poders públics venen obligats a estar atents i a corregir aquestes situacions,

com és el cas en l'àmbit de la discrecionalitat de que disposen en l'aplicació de l'Impost sobre els ben immobles de naturalesa urbana, alleugerint i flexibilitzant la càrrega impositiva desproporcionada a l'hora de contribuir al finançament de la despesa pública, però que a la vegada obté la seva contrapartida doncs repercuteix en la millora de l'activitat econòmica del sector.

Especialment significatiu es que es puguin atendre les nostres reivindicacions, en un moment especialment delicat del sector com a conseqüència de les importants restriccions a la mobilitat introduïdes adreçades a reduir el volum de trànsit i circulació de vehicles, el que repercuteix de forma immediata i directa no solament sobre l'activitat dels aparcaments/garatges, i quan el que cal és fomentar l'activitat econòmica i en definitiva ajudar a potenciar el desenvolupament de negocis i activitats, com en aquest cas, són els aparcaments i garatges, que no s'oblidi són suport de moltes d'altres activitats comercials, de serveis i d'altres a la nostra ciutat, i si no és possible aplicar exempcions o bonificacions, como s'ha vingut demanant i en d'altres municipis han fet, al menys gravar els immobles on es desenvolupen de manera justa i proporcionada.

Conseqüentment, us

SOL·LICITA

Que rebent aquest escrit sigui admès i en els seus mèrits es modifiqui l'article 7 de l'Ordenança Fiscal 1.1 de l'Impost sobre Béns Immobles de Naturalesa Urbana, i en concret els valors cadastrals del quadre de l'annex, de tal manera que s'incrementi el llindar de valor cadastral pels immobles de naturalesa urbana amb ús d'aparcament comercial i/o industrial en els termes que s'han deixat exposats.

ALTRESSÍ SOL·LICITA: Que s'incorpori a l'expedient i se'ns en doni vista abans de l'aprovació definitiva la següents documentació,

1.- Una relació dels 366.084 immobles urbans de la ciutat de Barcelona amb ús d'aparcament que van ser presos en consideració per establir el 10% al qual s'aplica el tipus específic de l'IBI-Urbana.

2.- Certificació acreditativa de si en els 366.084 immobles urbans presos en consideració per establir el tipus específic de l'IBI-Urbana, s'hi inclouen, sense distingir ni separar, tant els aparcaments i trasters d'ús privat particular associats a habitatges, com els destinats exclusivament a l'ús d'aparcament obert al públic.

3.- Relació de tots els immobles de naturalesa urbana amb ús d'aparcament, que figuren en el Padró o Matrícula de contribuents en el que hi figurin totes les dades de la ponència de valors vigents actualment, i de manera específica els usos i valors cadastrals, segons les dades obtingudes de la Gerència Regional del Cadastre de Barcelona.

Barcelona, catorze de desembre de dos mil vint-i-dos

[redacted]
Firmado digitalmente por [redacted]
Fecha: 2022.12.15 08:06:52 +01'00'

EXCMA. SRA. ALCALDESSA-PRESIDENTA DE L'EXCM. AJUNTAMENT DE BARCELONA.

Pl. Sant Jaume, 1 08002 – BARCELONA

Roj: ATS 1031/2022 - ECLI:ES:TS:2022:1031A

Id Cendoj: **28079130012022200201**
Órgano: **Tribunal Supremo. Sala de lo Contencioso**
Sede: **Madrid**
Sección: **1**
Fecha: **02/02/2022**
Nº de Recurso: **2265/2021**
Nº de Resolución:
Procedimiento: **Recurso de Casación Contencioso-Administrativo (L.O. 7/2015)**
Ponente: **MARIA DE LA ESPERANZA CORDOBA CASTROVERDE**
Tipo de Resolución: **Auto**

Resoluciones del caso: **STSJ, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Madrid, Sección 9ª, 28-12-2020 (rec. 752/2020),**
ATS 1031/2022

TRIBUNAL SUPREMO

SALA DE LO CONTENCIOSO-ADMINISTRATIVO

SECCIÓN: PRIMERA

A U T O

Fecha del auto: 02/02/2022

Tipo de procedimiento: R. CASACION

Número del procedimiento: 2265/2021

Materia: TRIBUTOS LOCALES

Submateria:

Fallo/Acuerdo: Auto Admisión

Ponente: Excma. Sra. D.ª Esperanza Córdoba Castroverde

Letrada de la Administración de Justicia: Ilma. Sra. Dña. Concepción De Marcos Valtierra

Secretaría de Sala Destino: 002

Transcrito por:

Nota:

R. CASACION núm.: 2265/2021

Ponente: Excma. Sra. D.ª Esperanza Córdoba Castroverde

Letrada de la Administración de Justicia: Ilma. Sra. Dña. M. Concepción Riaño Valentín

TRIBUNAL SUPREMO

SALA DE LO CONTENCIOSO-ADMINISTRATIVO

SECCIÓN: PRIMERA

A U T O

Excmos. Sres. y Excmas. Sras.

D. César Tolosa Tribiño, presidente

Dª. María Isabel Perelló Doménech

D. Rafael Toledano Cantero

Dª. Ángeles Huet De Sande

Dª. Esperanza Córdoba Castroverde

En Madrid, a 2 de febrero de 2022.

HECHOS

PRIMERO. Preparación del recurso de casación.

1. La letrada del Ayuntamiento de Madrid, en la representación que le es propia, preparó recurso de casación contra la sentencia dictada el 28 de diciembre de 2020 por la Sección Novena de la Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Madrid, que estimó el recurso de apelación n° 752/2020, promovido contra la sentencia dictada el 24 de julio de 2020 por el Juzgado Contencioso-Administrativo n° 10 de Madrid, a su vez, desestimatoria del recurso nº 479/2019 interpuesto contra la resolución de 15 de julio de 2019 dictada por el Tribunal Económico-Administrativo Municipal de Madrid, que desestimó la reclamación económico-administrativa n° 200/2018/01497 formulada contra la liquidación nº 46216900474921712, girada por el concepto de Impuesto sobre Bienes Inmuebles, ejercicio 2017, por importe de 27.629,27 euros, relativa al inmueble con referencia catastral número 0771203VK4707B0003WB.

2. Tras justificar la concurrencia de los requisitos reglados de plazo, legitimación y recurribilidad de la resolución impugnada, identifica como infringidos el artículo 72.4 y la Disposición Adicional Decimoquinta (aunque transcribe la Disposición Transitoria Decimoquinta) del Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo, por el que se aprueba el Texto Refundido de la Ley Reguladora de las Haciendas Locales (BOE de 9 de marzo) ["TRLHL"].

3. Razona que tales infracciones han sido relevantes y determinantes de la decisión adoptada en la resolución recurrida.

4. Subraya que la norma que entiende vulnerada forma parte del Derecho estatal o del de la Unión Europea.

5. Considera que concurre interés casacional objetivo para la formación de jurisprudencia porque se dan las circunstancias contempladas en las letras a), b), c) del artículo 88.2 de la Ley 29/1998, de 13 de julio, reguladora de la Jurisdicción Contencioso-administrativa ["LJCA"], así como la presunción contenida en el artículo 88.3, letra a) LJCA.

5.1. La sentencia recurrida fija, ante cuestiones sustancialmente iguales, una interpretación de las normas de Derecho estatal en las que se fundamenta el fallo que contradice la que otros órganos jurisdiccionales han establecido [artículo 88.2 a) LJCA]. Afirma que "la sentencia anula la liquidación y declara nulo el artículo 8.3 de la Ordenanza Fiscal del Ayuntamiento de Madrid reguladora del Impuesto sobre Bienes Inmuebles únicamente en cuanto dispone como uso susceptible de aplicar el tipo diferenciado el uso "almacén-estacionamiento"".

5.2. La doctrina fijada por la Sala de instancia puede ser gravemente dañosa para los intereses generales [artículo 88.2.b) de la LJCA], "toda vez que el "fallo" de la sentencia, y la fundamentación jurídica en que se basa, sientan una doctrina sobre la interpretación de las normas jurídicas cuya infracción se ha denunciado, que resulta gravemente dañosa para los intereses generales".

5.3. La doctrina que sienta la sentencia recurrida afecta a un gran número de situaciones, bien en sí misma o por trascender del caso objeto del proceso [artículo 88.2.c) LJCA], en atención a que "conforme al "fallo" y la fundamentación jurídica en que se basa, la interpretación jurídica de la sentencia recurrida, afecta notoriamente a "un gran número de situaciones" y "posee un más que suficiente contenido de generalidad", lo que le hace trascender al caso objeto del proceso".

5.4. Se han aplicado normas en las que se sustenta la razón de decidir sobre las que no existe jurisprudencia [artículo 88.3.a) LJCA] en el sentido del artículo 1.6 del Código Civil.

6. No aporta razones específicas y distintas de las que derivan de lo expuesto para fundamentar el interés casacional objetivo con el objeto de justificar la conveniencia de un pronunciamiento del Tribunal Supremo.

SEGUNDO. Auto teniendo por preparado el recurso de casación y personación de las partes ante la Sala Tercera del Tribunal Supremo.

La Sala de los Contencioso-Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Madrid, tuvo por preparado el recurso de casación en auto de 16 de marzo de 2021, habiendo comparecido la letrada del Ayuntamiento de

Madrid, parte recurrente, ante esta Sala Tercera del Tribunal Supremo, dentro del plazo de 30 días señalado en el artículo 89.5 LJCA.

De igual modo lo ha hecho como parte recurrida la mercantil Ríos Rosas, SARL, representada por la procuradora doña Beatriz Castelo Gómez de Barreda, que se ha opuesto a la admisión del recurso.

Es Magistrado Ponente la Excma. Sra. D.ª Esperanza Córdoba Castroverde, Magistrada de la Sala.

RAZONAMIENTOS JURÍDICOS

PRIMERO. Requisitos formales del escrito de preparación.

1. El escrito de preparación fue presentado en plazo (artículo 89.1 de la LJCA), la sentencia contra la que se dirige el recurso es susceptible de recurso de casación (artículo 86 de la LJCA, apartados 1 y 2) y el Ayuntamiento de Madrid se encuentra legitimado para interponerlo, al haber sido parte en el proceso de instancia (artículo 89.1 LJCA).

2. En el escrito de preparación se acredita el cumplimiento de tales requisitos reglados, se identifican con precisión las normas del ordenamiento jurídico estatal que fueron alegadas en la demanda y tomadas en consideración por la Sala de instancia. También se justifica que las infracciones imputadas a la sentencia han sido relevantes para adoptar el fallo impugnado [artículo 89.2 de la LJCA, letras a), b), d) y e)].

3. El repetido escrito fundamenta especialmente que concurre interés casacional objetivo para la formación de jurisprudencia porque la sentencia impugnada fija, para supuestos sustancialmente iguales, una doctrina (i) contradictoria con la establecida por otros órganos jurisdiccionales [artículo 88.2.a) de la LJCA], (ii) gravemente dañosa para los intereses generales [artículo 88.2.b) de la LJCA], (iii) que afecta a un gran número de situaciones [artículo 88.2.c) de la LJCA],?siendo así que, (iv) además aplica una norma en la que se sustenta la razón de decidir respecto de la que no existe jurisprudencia [artículo 88.3.a) de la LJCA]. De las razones que ofrece para justificarlo se infiere la conveniencia de un pronunciamiento del Tribunal Supremo, por lo que se cumple también el requisito exigido por el artículo 89.2.f) de la LJCA.

SEGUNDO. Hechos relevantes a efectos del trámite de admisión del presente recurso de casación.

Un análisis del expediente administrativo y de las actuaciones judiciales nos lleva a destacar como datos importantes para decidir sobre la admisión a trámite del recurso de casación, los siguientes:

1º. El Pleno del Ayuntamiento de Madrid aprobó la Ordenanza Fiscal reguladora del Impuesto sobre Bienes Inmuebles del citado ayuntamiento, cuyo artículo 8, en la redacción aplicable *ratione temporis*, establecía:

"2. El tipo de gravamen aplicable a los bienes inmuebles de naturaleza urbana queda fijado en el 0,510 por ciento, el de los bienes de naturaleza rústica en el 0,67 por ciento, y el de los bienes inmuebles de características especiales en el 1,141 por ciento.

3. No obstante, se establecen tipos diferenciados para los bienes inmuebles de naturaleza urbana, excluidos los de uso residencial, que superen, atendiendo a los usos establecidos en la normativa catastral para la valoración de las construcciones, el valor catastral que para cada uno de los usos se recoge en el siguiente cuadro:

USOS Valor catastral a partir del cual se aplicará Tipos de gravamen

un tipo de gravamen diferenciado. diferenciados.

Comercial 860.000 euros 0,985%

Ocio y Hostelería 1.625.000 euros 1,135%

Industrial 890.000 euros 1,135%

Deportivo 20.000.000 euros 0,931%

Oficinas 2.040.000 euros 1,135%

Almacén-Estacionamiento 1.200.000 euros 1,135%

Sanidad 8.900.000 euros 1,135%

Edificio singular 35.000.000 euros 1,294%

En todo caso, los tipos de gravamen diferenciados a que se refiere este apartado sólo podrán aplicarse, como máximo, al 10 por ciento de los bienes inmuebles del término municipal que, para cada uso, tengan mayor valor catastral.

Cuando los inmuebles tengan atribuidos varios usos se aplicará el tipo correspondiente al uso de la edificación o dependencia principal".

2º. La Gerencia Regional del Catastro de Madrid en el expediente núm. 1047351.28/11, derivado del procedimiento de valoración colectiva de carácter general llevado a cabo en el término municipal de Madrid en el año 2011, dictó acuerdo de 5 de julio de 2011 en el que estableció para la referencia catastral número 0771203VK4707B0003WB un uso de "almacén- estacionamiento".

3º. En aplicación de la Ordenanza, el Ayuntamiento de Madrid giró la liquidación nº 46216900474921712 por el concepto de Impuesto sobre Bienes Inmuebles, ejercicio 2017, por importe de 27.629,27 euros, relativa al inmueble con referencia catastral número 0771203VK4707B0003WB, liquidación a la que se aplicó el tipo diferenciado del 1,135%.

4º. El día 28 de diciembre de 2017, la entidad RIOS ROSAS, SARL interpuso reclamación económico-administrativa nº 200/2018/01497 contra el acuerdo de liquidación ante el Tribunal Económico-Administrativo Municipal de Madrid.

5º. El 15 de julio de 2019 se dictó resolución por el Tribunal Económico-Administrativo Municipal de Madrid, por la que se desestimó la reclamación económico-administrativa nº 200/2018/01497 interpuesta contra la citada liquidación.

6º. Contra dicha resolución RIOS ROSAS, SARL interpuso recurso contencioso-administrativo, que se tramitó como procedimiento ordinario núm. 479/2019 ante el Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 10 de Madrid. En dicho procedimiento el recurrente impugnó indirectamente el artículo 8.3 de la Ordenanza Fiscal reguladora del Impuesto sobre Bienes Inmuebles. El Juzgado de lo Contencioso-Administrativo dictó sentencia, el 24 de julio de 2020, desestimando íntegramente las pretensiones de la parte recurrente.

7º. RIOS ROSAS, SARL interpuso recurso de apelación ante la Sección Novena de la Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Madrid, que fue estimado en sentencia de 28 de diciembre de 2020, declarando la nulidad del artículo 8.3 de la Ordenanza Fiscal reguladora del Impuesto sobre Bienes Inmuebles y, en consecuencia, anuló la liquidación.

La *ratio decidendi* de la sentencia se contiene en el fundamento de derecho sexto con el siguiente tenor literal:

"Es cierto que dentro del uso 2. Industrial del Real Decreto 1020/1993, de 25 de junio, por el que se aprueban las normas técnicas de valoración y el cuadro marco de valores del suelo y de las construcciones para determinar el valor catastral de los bienes inmuebles de naturaleza urbana, y su norma 20 que contiene el cuadro de coeficientes del valor de las construcciones, se incluyen las "Naves de Fabricación y Almacenamiento", pero no como un tipo diferenciado del industrial, de manera que crear un uso independiente con un "subuso" provoca el desdoblamiento de la tributación y con ello la Administración duplica el número de inmuebles afectados por el incremento de carga fiscal. La Ordenanza, si convierte una subcategoría en un uso "almacén-establecimiento" colocándolo al mismo nivel que el resto de usos principales, está aumentando el número de inmuebles en los que se puede hacer aplicación del tipo incrementado, aumentando la carga fiscal prevista en el art. 74.2 TRLHL que solo se refiere al 10% de los inmuebles de cada uso.

Por lo tanto, se estima la impugnación indirecta y en consecuencia, se acuerda la nulidad del artículo 8.3 de la Ordenanza Municipal Reguladora del IBI de Madrid, aprobada en su origen por Acuerdo de 28 de marzo de 2001 con sus posteriores modificaciones, pero únicamente en cuanto dispone como uso susceptible de aplicar el tipo diferenciado el uso "almacén-estacionamiento" y ello por no ajustarse a los criterios y parámetros establecidos por el artículo 72.4 del TRLHL".

La citada sentencia constituye el objeto del presente recurso de casación.

TERCERO. Marco jurídico.

1. A estos efectos, el recurrente plantea la necesidad de interpretar el artículo 72.4 del Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo, por el que se aprueba el Texto Refundido de la Ley Reguladora de las Haciendas Locales, que dispone:

"Dentro de los límites resultantes de lo dispuesto en los apartados anteriores, los ayuntamientos podrán establecer, para los bienes inmuebles urbanos, excluidos los de uso residencial, **tipos diferenciados** atendiendo a los usos establecidos en la normativa catastral para la valoración de las construcciones. Cuando los

inmuebles tengan atribuidos varios usos se aplicará el tipo correspondiente al uso de la edificación o dependencia principal.

Dichos tipos sólo podrán aplicarse, como máximo, al 10 por ciento de los bienes inmuebles urbanos del término municipal que, para cada uso, tenga mayor valor catastral, a cuyo efecto la ordenanza fiscal del impuesto señalará el correspondiente umbral de valor para todos o cada uno de los usos, a partir del cual serán de aplicación los tipos incrementados.

Tratándose de inmuebles de uso residencial que se encuentren desocupados con carácter permanente, por cumplir las condiciones que se determinen reglamentariamente, los ayuntamientos podrán exigir un recargo de hasta el 50 por ciento de la cuota líquida del impuesto.

Dicho recargo, que se exigirá a los sujetos pasivos de este tributo y al que resultarán aplicable, en lo no previsto en este párrafo, sus disposiciones reguladoras, se devengará el 31 de diciembre y se liquidará anualmente por los ayuntamientos, una vez constatada la desocupación del inmueble, juntamente con el acto administrativo por el que ésta se declare".

2. También será preciso interpretar la Disposición Transitoria Decimoquinta del TRLHL, que bajo la rúbrica "Tipos de gravamen del Impuesto sobre Bienes Inmuebles por usos", dispone:

"En tanto no se aprueben las nuevas normas reglamentarias en materia de valoración catastral, la diferenciación de tipos de gravamen por usos en el Impuesto sobre Bienes Inmuebles prevista en esta ley se realizará atendiendo a los establecidos en el cuadro de coeficientes del valor de las construcciones recogido en la norma 20 del anexo al Real Decreto 1020/1993, de 25 de junio, por el que se aprueban las normas técnicas de valoración y el cuadro marco de valores del suelo y de las construcciones para determinar el valor catastral de los bienes inmuebles de naturaleza urbana, **teniendo en cuenta las siguientes especialidades**:

1. Cuando los inmuebles tengan atribuidos **varios usos**, las normas para la identificación del uso de la edificación o dependencia principal serán las siguientes:

a) A los inmuebles no sometidos al régimen de propiedad horizontal que estén integrados por varias edificaciones o dependencias se les asignará el uso residencial cuando la suma de las superficies de este uso represente al menos el 20 por ciento de la superficie total construida del inmueble, una vez descontada la destinada a plazas de estacionamiento; en otro caso, se asignará el uso de mayor superficie, descontada asimismo la destinada a plazas de estacionamiento. En este último supuesto, si coincidieran varios usos con la misma superficie, se atenderá al siguiente orden de prevalencia: residencial, oficinas, comercial, espectáculos, ocio y hostelería, industrial, almacén-estacionamiento, sanidad y beneficencia, deportes, cultural y religioso y edificio singular.

b) En los inmuebles sometidos a régimen de propiedad horizontal, cuando varios elementos privativos formen parte de un único bien inmueble, la dependencia principal será la destinada a uso residencial. Si ninguna de ellas tuviera este uso, se atenderá a la prevalencia citada en el párrafo a).

2. Para **la identificación del uso** de las edificaciones o dependencias que tengan la consideración de bien inmueble se seguirán las siguientes reglas:

a) Los garajes y trasteros que se ubiquen en edificios de uso residencial, así como los edificios destinados exclusivamente a garajes y estacionamientos, tendrán asignado el **uso almacén-estacionamiento**.

b) Los bares musicales, salas de fiestas, discotecas, cines, teatros, restaurantes, bares y cafeterías ubicados en locales comerciales en edificios destinados a otros usos, así como los locales comerciales en estructura, tendrán asignado el uso comercial.

c) Los "camping" tendrán asignado el uso ocio y hostelería.

d) Los campos de golf tendrán asignado el uso deportivo.

e) Los silos y depósitos para sólidos, líquidos y gases tendrán asignado el uso industrial.

f) Los edificios o inmuebles monumentales y ambientales o típicos se clasificarán en el uso correspondiente a la actividad que en ellos se desarrolle.

g) Las obras de urbanización y las obras de jardinería no se considerarán, a estos efectos, construcciones".

3. Aunque no lo cita expresamente, también será preciso interpretar la Norma 20 del Anexo al Real Decreto 1020/1993, de 25 de junio, por el que se aprueban las normas técnicas de valoración y el cuadro marco de valores del suelo y de las construcciones para determinar el valor catastral de los bienes inmuebles de naturaleza urbana, que bajo la rúbrica "Cuadro de coeficientes del valor de las construcciones", preceptúa:

"1. Para el cálculo del valor de las construcciones se establece el cuadro de coeficientes que figura al final del presente anexo.

2. La categoría 1, establecida en dicho cuadro de coeficientes, podrá ampliarse con las categorías 1.A, 1.B y 1.C, para considerar edificios cuya calidad supere la que corresponda a los de la categoría 1, tal y como aparezca ésta descrita en el correspondiente catálogo. A estas tres categorías les corresponderán unos coeficientes, que se obtendrán incrementando el de la categoría 1 en un 50, un 30 y un 15 por 100, respectivamente. Esta ampliación se recogerá, en su caso, en la ponencia de valores.

3. En el cuadro se identifica la tipología 1.1.2.4 con la construcción media, uso residencial en viviendas colectivas de carácter urbano, en manzana cerrada.

4. En los coeficientes del cuadro correspondientes al uso residencial-vivienda unifamiliar aislada o pareada (1.2.1) y al uso residencial-vivienda colectiva de carácter urbano en manzana cerrada (1.1.2), se considera incluida la parte proporcional de obras accesorias tales como cerramientos, jardinería interior, obras de urbanización interior, zona de juegos, etc., no estando incluido el coste de las piscinas, campos de tenis o de otros deportes o cualquier otro tipo de instalaciones especiales.

5. En las instalaciones hoteleras (uso 7) se considera incluida la parte proporcional del coste de instalaciones de piscinas, mini-golf, deportes, etc., no estando incluidas las edificaciones anejas destinadas a otros usos como galerías comerciales, discotecas, etc.

6. No obstante lo establecido en los apartados 4 y 5 anteriores, cuando la importancia de dichas instalaciones accesorias sea elevada en relación a la superficie de la edificación principal, se valorarán aparte o aumentando la categoría que le correspondiese.

7. En la modalidad 10.3.5 se contemplan las obras de infraestructura necesarias para la adecuación del terreno al destino indicado en jardines, tanto públicos como privados.

8. Cuando en la tipificación de un edificio existan locales en los que el uso a que están destinados no corresponda a su tipología constructiva (por ejemplo, oficinas ubicadas en locales de viviendas, comercio en viviendas, etc.), se aplicará a dichos locales el valor que corresponda a su tipología constructiva. Cuando se encuentren garajes, trasteros o locales en estructura en otros tipos diferentes al residencial se podrán tipificar en la modalidad 1.1.3.

9. Las Gerencias territoriales del Centro de Gestión Catastral y Cooperación Tributaria elaborarán un catálogo de edificios y construcciones de carácter urbano de su ámbito territorial, coordinado por la Junta Técnica territorial correspondiente, en concordancia con las tipologías establecidas en el cuadro de coeficientes del valor de las construcciones.

Estos catálogos se realizarán siguiendo las instrucciones dictadas por la Dirección General, previo estudio por la Comisión Superior de Coordinación Inmobiliaria Urbana".

Por último, será preciso tomar en consideración el "Cuadro de coeficientes del valor de las construcciones" inserto al final del Real Decreto 1020/1993, de 25 de junio, que recoge los siguientes usos: 1. Residencial, 2. Industrial, 3. Oficinas, 4. Comercial, 5. Deportes, 6. Espectáculos, 7. Ocio y Hostelería, 8. Sanidad y Beneficencia. 9. Culturales y Religiosos, 10. Edificios Singulares.

CUARTO. Cuestión en la que se entiende que existe interés casacional.

1. Conforme a lo indicado anteriormente y, de acuerdo con lo dispuesto en el artículo 88.1 LJCA, en relación con el 90.4 de la misma norma, procede admitir a trámite este recurso de casación, al apreciar esta Sección de admisión que el mismo presenta interés casacional objetivo para la formación de jurisprudencia, respecto de la siguiente cuestión:

1.1. Determinar cuáles son los usos establecidos en la normativa catastral para la valoración de las construcciones a los que, conforme al artículo 72.4 y la Disposición Transitoria Decimoquinta del Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo, por el que se aprueba el Texto Refundido de la Ley Reguladora de las Haciendas, puede aplicarse el tipo de gravamen diferenciado del Impuesto sobre Bienes Inmuebles.

1.2. Aclarar si a los garajes y trasteros que se ubiquen en edificios de uso residencial, así como los edificios destinados exclusivamente a garajes y estacionamientos, que tengan asignado en el catastro el uso de almacén- estacionamiento, les resulta aplicable el tipo de gravamen diferenciado del Impuesto sobre Bienes Inmuebles.

QUINTO. Justificación suficiente de que el recurso planteado cuenta con interés casacional objetivo para la formación de la jurisprudencia.

1. Esta cuestión presenta interés casacional objetivo para la formación de jurisprudencia, porque en la sentencia recurrida se han aplicado normas que sustentan la razón de decidir sobre las que no existe jurisprudencia del Tribunal Supremo [artículo 88.3.a) LJCA], y porque la sentencia recurrida declare nula una disposición de carácter general [artículo 88.3.c) LJCA], siendo así que la cuestión planteada afecta a un gran número de situaciones [artículo 88.2.c) LJCA], lo que hace conveniente un pronunciamiento del Tribunal Supremo que la esclarezca, en beneficio de la seguridad jurídica y de la consecución de la igualdad en la aplicación judicial del Derecho (artículos 9.3 y 14 CE).

2. En efecto, el Tribunal Supremo no se ha pronunciado todavía sobre cuáles son los usos establecidos en la normativa catastral para la valoración de las construcciones a los que, conforme al artículo 72.4 y la Disposición Transitoria Decimoquinta del Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo, por el que se aprueba el Texto Refundido de la Ley Reguladora de las Haciendas, puede aplicarse el tipo de gravamen diferenciado del Impuesto sobre Bienes Inmuebles. Es evidente que esta cuestión afecta a todos los Ayuntamiento de España, y, que, por tanto, las cuestiones planteadas en el recurso de casación tienen una incuestionable nota de generalidad. También concurre la presunción del artículo 88.3.c) LJCA, pues la sentencia recurrida declare nula una disposición de carácter general, y ello pese a que la parte no lo haya citado de forma expresa.

SEXTO. Admisión del recurso de casación. Normas que en principio serán objeto de interpretación.

1. En virtud de lo dispuesto en el artículo 88.1 de la LJCA, en relación con el artículo 90.4 de la LJCA, procede admitir este recurso de casación, cuyo objeto será, por presentar interés casacional objetivo para la formación de la jurisprudencia, la cuestión descrita en el razonamiento jurídico cuarto.

2. Las normas que, en principio, serán objeto de interpretación son:

2.1. El artículo 72.4 y la Disposición Transitoria Decimoquinta del Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo, por el que se aprueba el Texto Refundido de la Ley Reguladora de las Haciendas.

2.2. La Norma 20 del Anexo al Real Decreto 1020/1993, de 25 de junio, por el que se aprueban las normas técnicas de valoración y el cuadro marco de valores del suelo y de las construcciones para determinar el valor catastral de los bienes inmuebles de naturaleza urbana.

Ello sin perjuicio de que la sentencia haya de extenderse a otras si así lo exigiere el debate finalmente trabado en el recurso, ex artículo 90.4 de la LJCA.

SÉPTIMO.Publicación en la página web del Tribunal Supremo.

Conforme a lo dispuesto por el artículo 90.7 de la LJCA, este auto se publicará íntegramente en la página web del Tribunal Supremo.

OCTAVO. Comunicación inmediatamente a la Sala de instancia la decisión adoptada en este auto.

Procede comunicar inmediatamente a la Sala de instancia la decisión adoptada en este auto, como dispone el artículo 90.6 de la LJCA, y conferir a las actuaciones el trámite previsto en los artículos 92 y 93 de la LJCA, remitiéndolas a la Sección Segunda de esta Sala, competente para su sustanciación y decisión de conformidad con las reglas de reparto.

Por todo lo anterior,

La Sección de Admisión acuerda:

1º) Admitir el recurso de casación 2265/2021, preparado por la letrada del Ayuntamiento de Madrid, contra la sentencia dictada el 28 de diciembre de 2020 por la Sección Novena de la Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Madrid, que estimó el recurso de apelación nº 752/2020.

2º) La cuestión que presenta interés casacional objetivo para la formación de la jurisprudencia consiste en:

1.1. Determinar cuáles son los usos establecidos en la normativa catastral para la valoración de las construcciones a los que, conforme al *artículo 72.4 y la Disposición Transitoria Decimoquinta del Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo , por el que se aprueba el Texto Refundido de la Ley Reguladora de las Haciendas, puede aplicarse el tipo de gravamen diferenciado del Impuesto sobre Bienes Inmuebles.*

1.2. *Aclarar si a los garajes y trasteros que se ubiquen en edificios de uso residencial, así como los edificios destinados exclusivamente a garajes y estacionamientos, que tengan asignado en el catastro el uso de almacén-estacionamiento, les resulta aplicable el tipo de gravamen diferenciado del Impuesto sobre Bienes Inmuebles.*

3º) Identificar como normas jurídicas que, en principio, habrán de ser objeto de interpretación:

3.1. El artículo 72.4 y la Disposición Transitoria Decimoquinta del Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo, por el que se aprueba el Texto Refundido de la Ley Reguladora de las Haciendas.

3.2. La Norma 20 del Anexo al Real Decreto 1020/1993, de 25 de junio, por el que se aprueban las normas técnicas de valoración y el cuadro marco de valores del suelo y de las construcciones para determinar el valor catastral de los bienes inmuebles de naturaleza urbana.

Ello sin perjuicio de que la sentencia haya de extenderse a otras si así lo exigiere el debate finalmente trabado en el recurso, ex artículo 90.4 de la LJCA.

4º) Publicar este auto en la página web del Tribunal Supremo.

5º) Comunicar inmediatamente a la Sala de instancia la decisión adoptada en este auto.

6º) Para su tramitación y decisión, remitir las actuaciones a la Sección Segunda de esta Sala, competente de conformidad con las normas de reparto.

El presente auto, contra el que no cabe recurso alguno, es firme (artículo 90.5 de la LJCA).

Así lo acuerdan y firman.

FONDO DOCUMENTAL CENDOJ